

Олена Лайко

# Якби не він, якби не вона

УДК 82-32  
ББК 84-4(4Укр)  
Л 12

Художник Тетяна Осіпова

**Лайко Олена**

Л 12      Якби не він, якби не вона / О. Лайко. — Тернопіль :  
Богдан, 2012. — 208 с.

ISBN 978-966-10-2438-9

У збірці оповідань «Якби не він, якби не вона» тернопільська поетеса та журналіст Олена Лайко намагається розібратися у непростих особистісних темах на кшталт «любить — не любить», «чому не я», «куди зникають почуття» та багатьох інших. Однак марно шукати у цій книжці конкретні відповіді чи поради, бо, прочитавши історії, в яких Він і Вона зустрічаються, закохуються, дружать чи розлучаються, запитань стає все більше. Але через це і ще цікавіше!

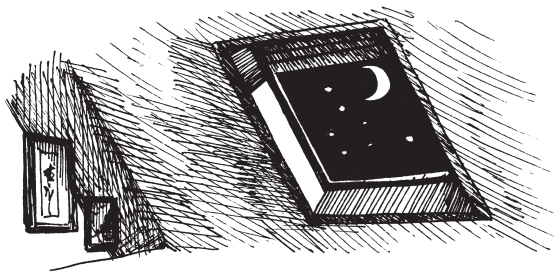
Для широкого кола читачів.

**УДК 82-32**  
**ББК 84-4(4Укр)**

*Охороняється законом про авторське право.  
Жодна частина цього видання не може бути відтворена  
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-2438-9

© Лайко О. С., 2012  
© Навчальна книга — Богдан,  
майнові права, 2012



## Цінуєш, коли втрачаєш

Андрій прокинувся, коли за вікном було ще зовсім сіро. «І що ж це тобі, чоловіче, спати не дає? Докори сумління?» — звернувся він сам до себе подумки і глянув на сусідню подушку, де мирно тулилась русоволоса голівка. «Як же звати це чудо?» — знову запитав себе Андрій, силкуючись відновити в пам'яті деталі вчорашнього вечора. «А що, — продовжував він розпочату із собою розмову, ніби відповідаючи на чийсь репліку, — що мені — молодому і неодруженому? Можна собі дозволити легкий флірт і чашечку кави з усіма наслідками, що з неї випливають».

«Наслідки» в цей час мирно перевернулись на інший бік, чим перервали його вельми продуктивні думки. Андрій вислизнув з-під ковдри і тихенько пішов на кухню.

Незважаючи на наявність усієї можливої побутової техніки, починаючи від тостера з мікрохвильовкою

і завершуючи посудомийною машиною, відразу було видно, що це кухня холостяка. Хоча посуд і регулярно мився, але відчувалося, що господині в цьому помешканні немає. Холодильник теж не тішив своїм вмістом: йогурти, сосиски, яйця, майонез, багато пива, — ось і весь асортимент. Будучи директором приватної фірми, Андрій міг собі дозволити не економити, але, заходячи до супермаркету, завжди зупиняв себе фразою «Для чого щось накуповувати — скільки мені одному потрібно?». Хатня робітниця кілька разів поривалася наварити борщу, але Андрій ніколи не приходив на обід додому, тому їй врешті-решт самій набридла така ініціатива.

«Якби Настя побачила всі ці модні кухонні штуки, ото б тішилася...», — чомусь подумав Андрій, але одразу поспішив заховати цю думку кудись подалі: для чого згадувати те, що неможливо повернути?

Андрій з Настею розлучилися три роки тому. Їхнє сімейне життя в основному припало на період, коли його фірма тільки починалась. За той час довелося пережити все — і безгрошів'я, і постійні пошуки квартири для винаймання, і проблеми з паперами та боргами. А потім, коли побут, разом із прибутками фірми, потроху почав налагоджуватись, Андрія потягнуло на «подвиги»: ресторани, компанії, дівчата. Настя терпіла, чекала його вечорами і навіть особливих скандалів не влаштовувала — просто ображалась і плакала, а він вранці не знав, що сказати у своє виправдання. Так ці образи і накопичувались, наче снігова куля. А коли Настя на день швидше повернулася з відрадження і застала в їхній квартирі чергову Андрієву пасію, то від-



## Недосяжна мрія тривалістю двадцять років

Галина Петрівна спостерігала за краєвидами, які мерехтіли за вікном рейсового автобуса, і ловила себе на думці, що зовсім не пригадує довколишньої місцевості. Та й що тут було пригадувати, якщо вона їхала цим маршрутом востаннє років двадцять тому. Тоді її запросила до себе на весілля найкраща інститутська подруга Люба, а тепер вона везла подарунок на весілля вже Любиної доньки. А вперше Галина Петрівна побувала тут ще раніше, коли після четвертого курсу Люба запропонувала їй погостювати під час канікул. Галина Петрівна, правда, інакше, як Галинка, тоді її ніхто не називав, дуже зраділа запрошенню. Усі її рідні жили в місті, тому все, пов'язане із сільськими традиціями та побутом, було для дівчини цікавим. Оселившись у Люби, вона із захопленням допомагала їй по господарству. Подруги часто ходили купатись на річку, а потім лежали на високій кручі серед запашних

квітів і трав, спостерігаючи за фігурами, які на небі виліплювали хмарки.

Одного такого дня вона і познайомилась з Омеляном, правда, спочатку не з ним, а зі смішним рудим телям, яке перелякало її, тицьнувшись у руку слизьким мокрим носом.

— Не бійтеся, він не кусається, — почувла ззаду спокійний голос і, озирнувшись, побачила високого худорлявого хлопця, якого Люба представила їй як Омеляна — свого сусіда і майбутнього агронома.

Наступного разу дівчата зустріли Омеляна на танцях у клубі. Правда, того вечора він не наважився запросити Галинку, зате пішов їх проводити додому. Дорогою вони мило розмовляли. Омелян розповідав про свою сільськогосподарську академію, практику у великому колгоспі на Дніпропетровщині, про свою мрію займатися селекцією. Правда, коли його про щось запитувала Галинка, то хлопець чомусь починав затинатися і довго шукати слова...

Коли дівчина зібралась їхати додому, Омелян приніс їй букет гладіолусів якогось неземного ніжно-рожевого кольору.

— Це тобі, — сказав він, прощаючись, — я сам вивів цей сорт.

Ще один раз Галина бачила Омеляна на весіллі в Люби. Він практично цілу забаву не відходив від неї, вони танцювали, сміялися, а потім пішли прогулятися. Заговорившись, непомітно дійшли аж до кручі, тієї самої, де вперше зустрілися. Саме там того вечора Омелян освідчився їй у коханні й запропонував вийти за нього заміж. Галинка, звичайно, була приємно

програмою: молода знайшлася (вона й справді сиділа в машині у дворі сусіднього будинку, і десь через двадцять хвилин після «викрадення» Надя сама пішла до нареченого на переговори, випросивши в нього за молоду дві пляшки шампанського і пляшку мартіні). Лілі таки довелося разом із Майклом пити штрафну за те, що вони не вгледіли нареченої. Потім були ще конкурси, танці, морозиво з кавою і все, що буває на весіллях, коли забава вже підходить до логічного завершення...

Додому, тобто до квартири батьків нареченої, дісталися аж під ранок. Молоді окупували Галинчину кімнату, Лілі постелили у вітальні, а Майкл пішов ночувати до Вадимових батьків. Втоплена подіями довгого і бурхливого дня, дівчина швидко заснула, і снились їй сині Вадимові очі, дотик його губ і впевнені ніжні обійми...

«І тільки небо тебе поманить синім помахом її крила», — завершував свої роздуми про пташку ультрамаринового кольору Андрій Макаревич. А Ліля чула у вухах не його голос, а Вадимів, який співав цю пісню на лоджії Галинчиної квартири, а зараз зникав із її життя, як той самий нереальний, вигаданий, казковий синій птах. Дівчині раптом страшенно захотілося вискочити з машини, взяти квиток на поїзд і ще раз побачити Вадима, поговорити, обняти, відкинувши всі доводи тверезого глузду і совісті.

— Ми їдемо кудись чи так і будемо сидіти? — запитав її веселий молодий голос.

— Звичайно, їдемо, — сумно посміхнулася Ліля, — наздоганяти птаха удачі.

— А якась конкретна адреса в нього є?

Таксист повернувся до дівчини і подивився на неї такими добрими очима, що їй чомусь стало навіть трохи легше.

— Ви маєте рацію, — сказала вона, — відвезіть мене краще додому.

Водій знову глянув на неї, і Ліля помітила, що очі в нього сині-сині, того самого кольору ультрамарин, про який щойно доступно і переконливо все пояснив Андрій Макаревич.





# Зміст

Цінуєш, коли втрачаєш.....	3
«Я обов'язково повернуся до тебе».....	9
Бабуся — це покликання чи стан душі? .....	14
«Будь щасливим із нею».....	19
Усе на світі відносно, або Уривки із щоденника закоханої жінки .....	25
Каліфорнійська дієта .....	29
«Де ти була, Надю?» .....	35
«Вибач за зіпсований день народження» .....	45
Життя тільки починається .....	56
«Залиш у спокої мого чоловіка!..».....	64
Один зимовий день — дві жінки, два життя.....	69
Зустріч, яка не відбулася.....	78
Іронія долі, або Один передноворічний день із життя жінки.....	83
Потенційні ймовірності життя.....	89
Любов під перестук коліс .....	101
Мама і її дочки.....	106
Кохання не запізнюється, а просто затримується в дорозі .....	117
Недосяжна мрія тривалістю двадцять років.....	122

Що можуть вартувати повороти долі .....	127
Порвала записку, як усе минуле .....	131
Кожен має право на друга .....	136
Різдвяний подарунок долі .....	141
Курортно-поїздний роман.....	147
Сімейні таємниці про бабусине кохання .....	157
Снігуроньками не народжуються... ..	163
Що на роду написано, від того не втечеш .....	171
Чужа на власному весіллі.....	176
Чим склеїти розбите серце .....	182
Як зорі кохання сяють на День Валентина .....	188
Перо синього птаха.....	193



*Літературно-художнє видання*

ЛАЙКО Олена Сергіївна  
**ЯКБИ НЕ ВІН, ЯКБИ НЕ ВОНА**  
Оповідання

Головний редактор *Богдан Будний*  
Редактор *Донара Пендзей*  
Обкладинка *Тетяни Осінової*  
Художник *Тетяна Осінова*  
Комп'ютерна верстка *Галини Кузів*

Підписано до друку 06.04.2012. Формат 70х92/32.  
Папір офсетний. Гарнітура Galleon.  
Умовн. друк. арк. 7,76. Умовн. фарбо-відб. 7,76.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»  
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців  
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а,  
м. Тернопіль, 46002  
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008  
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48  
E-mail: office@bohdan-books.com  
www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-2438-9



9 | 789661 | 024389